

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. P.**, bytem, zast. Mgr. Radkem Jamborem, advokátem se sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. KUJI 80991/2013, sp. zn. OOSČ 724/2013 OOSC/243,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. KUJI 80991/2013, sp. zn. OOSČ 724/2013 OOSC/243, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 5. 9. 2013, č. j. MMJ/OD/10324/2013-14 JID: 112505/2013/MMJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním

provozu tím, že dne 2. 5. 2013 v době okolo 9:00 hod. na ulicích Romana Havelky a Havlíčkova v Jihlavě jako řidič motorového vozidla zn. AUDI A8, reg. zn. 4J4 4925, držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) pokuta ve výši 1.500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí je nezákonné, neboť v řízení nebylo postaveno najisto, že žalobce se přestupku, z něhož byl obviněn, dopustil. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011-70 žalobce namítá, že rozhodnutí o přestupku spočívajícím v držení hovorového zařízení při řízení vozidla je nezákonné, pokud správní orgán vyšel pouze ze svědeckých výpovědí policistů, aniž by prováděl další šetření.

Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje mimo jiné v tom, že správní orgány neprovedly rekonstrukci na místě, v rámci níž by bylo možné ověřit, zda je reálně možné na uváděnou vzdálenost a pod stanoveným úhlem vidět zřetelně do interiéru vozidla žalobce. Podle názoru žalobce je z povahy věci vyloučena policisty uváděná vzdálenost vozidla (2-3 metry), neboť při takto blízké vzdálenosti by žalobce na kruhový objezd vůbec nenajížděl a dal policistům přednost v jízdě. Žalobce trvá na tom, že policejní vozidla nebylo blíže než cca 20 m, neboť se právě připravovalo zahájit vjezd na kruhový objezd a dávalo přednost červenému vozidlu, které po kruhovém objezdu již jelo. I pokud by mezi vozidlem žalobce a vozidlem policistů nebylo žádné další projíždějící vozidlo, které by ztěžovalo policistům výhled, na tuto vzdálenost je i při dobré viditelnosti zcela vyloučeno, aby kdokoli zřetelně viděl do interiéru jiného vozidla a přesvědčivě tvrdil, že spatřil mobilní telefon. Správní orgán podle názoru žalobce ignoroval skutečnost, že žalobce opakovaně vznesl důležitý důkazní návrh, který nebyl žádným ze správních orgánů proveden, přitom právě tento důkaz byl sto vyvrátit věrohodnost tvrzení policistů, kteří si (žalobce věří, že nikoli záměrně) zaměnili s ohledem na vzdálenost pohyb rukou žalobce (a jeho manipulaci s brýlemi) v rovině hlavy za telefonování.

Žalobce považuje za nepřesvědčivé zdůvodnění nevěrohodnosti svědecké výpovědi S. V. Podle jeho názoru je běžné, že si osoba z události, která se stala před několika měsíci, nepamatuje nezásadní okolnosti (co měla ona nebo její otec na sobě), ale je logické, že se každému vybaví spíše ty skutečnosti, které se nějak vymykají běžnému dění (okolnosti hovoru s policisty, zranění policisty na rtu apod.). Rovněž tvrzení žalovaného, že na nevěrohodnost výpovědi poukazuje skutečnost, že svědkyně do průběhu hovoru s policisty nezasáhla a nebránila svého otce před nepravdivým nařčením, je učiněno předčasně bez znalosti věci a bez jakéhokoli odůvodnění. Žalobce je významným businessmanem a svědkyně je vychovávána v tom duchu, že si žalobce řeší své záležitosti zcela samostatně a ona mu do ničeho nezasahuje. I v tomto případě proto, jako vždy, situaci pouze mlčky sledovala a do konverzace nezasáhla.

Ze svědeckých výpovědí nelze podle názoru žalobce nade všechnu pochybnost uzavřít, že se skutek stal. Zatímco na počátku výsledku oba svědci popisovali jednání žalobce ve vozidle neurčitě, až na základě kladených otázek měli tendenci svůj závěr učiněný v oznámení o přestupku obhajovat – oba tvrdili, že jsou si jisti, že žalobce telefonoval. Rovněž konečné závěry policistů o tom, že byl žalobce ve vozidle sám, byly zkresleny v důsledku posléze kladených otázek.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, a aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvádí, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v odvolání, s nimiž se žalovaný řádně a podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že provedeným dokazováním bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce během jízdy držel v ruce telefonní přístroj, což svými svědeckými výpověďmi shodně potvrdili oba kontrolující policisté. Za významnou v této souvislosti považuje žalovaný okolnost, že žalobce na místě kontroly, kdy měl možnost vyjádřit se na oznámení o přestupku, tohoto svého práva vůbec nevyužil a okolnosti, které měly svědčit o tom, že během jízdy netelefonoval, začal uvádět až v pozdější fázi řízení. Pasivita žalobce během kontroly či vůbec volba procesní taktiky, kterou během řízení žalobce zvolil, je samozřejmě součástí jeho práva na obhajobu, nicméně v kontextu s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí jen potvrzuje závěr, ke kterému dospěly správní orgány, neboť přirozenou a logickou reakcí řidiče, který je během kontroly ze strany policistů obviněn ze skutku, který nespáchal, by nepochybně bylo využít svého práva a k věci se na místě samém vyjádřit.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Obvodního oddělení Jihlava, ze dne 2. 5. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě spáchání přestupku, které neobsahuje ani podpis ani vyjádření žalobce. Správní spis dále obsahuje úřední záznam Policie ČR ze dne 2. 5. 2013, sepsaný prap. Ondřejem Brázdou a prap. Veronikou Červenkovou, a výpis z evidenční karty řidiče – žalobce.

Dne 30. 7. 2013 bylo žalobci k rukám jeho právního zástupce doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 5. 9. 2013 v 09:00 hod. K ústnímu jednání se dostavil žalobce a jeho právní zástupkyně Mgr. J. Č. zastupující žalobce na základě substituční plné moci udělené Mgr. R. J. V průběhu ústního jednání došlo k provedení důkazu listinou – přestupkovým spisem Policie ČR, a důkazů výpověďmi svědků – zasahujících policistů O. B. a V. Č. Poté bylo na základě návrhu žalobce provedeno ohledání vozidla zn. AUDI A8, reg. zn. 4J4 4925, odstavené na parkovišti před budovou správního orgánu prvního stupně. Při ohledání bylo provedeno 9 ks fotografií – byla provedena dokumentace stínítek na

zadních dveří a za zadním sklem, viditelnosti řidiče ve vozidle, sady handsfree a ověření její funkčnosti, schránky na brýle a figurantky sedící na zadním sedadle za řidičem.

Dne 5. 9. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č.j. MMJ/OD/10324/2013-14 JID: 112505/2013/MMJ, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 27. 11. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 80991/2013, sp. zn. OOSČ 724/2013 OOSC/243, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce byl napadeným správním rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 2. 5. 2013 okolo 09:00 hod. na ulicích Romana Havelky a Havlíčkova v Jihlavě řídil motorové vozidlo a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR, podstatou projednávané věci však zůstává vyhodnotit, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení držel v ruce hovorové zařízení, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů O. B. a V. Č. podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem ze dne 2. 5. 2013, ze kterých vyplývá, že svědci s jistotou viděli, že žalobce jako řidič motorového vozidla v předmětnou dobu držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj a přitom artikuloval ústy, na druhé straně tvrzení žalobce podepřené svědeckou výpovědí jeho dcery, že si žalobce v předmětnou dobu bral z přihrádky umístěné nad zpětným zrcátkem sluneční brýle, které si chtěl nasadit, a mezitím hovořil se svou dcerou, sedící na zadním sedadle.

Skutková verze popsaná policisty je natolik rozdílná od skutkové verze popsané žalobcem, že je zřejmé, že jedna z nich nemůže být pravdivá. Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce (popř. jeho spolujezdců), není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Případy, kdy byla důkazní situace obdobná té v nyní projednávané věci, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zásadně jde o dvě linie judikatury. První z nich řešila situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků – spolujezdců, a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Spojujícím prvkem judikatury Nejvyššího správního soudu je názor, že každé podezření ze spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. Pokud žalobce v žalobě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, dostupný na www.nssoud.cz, je třeba zohlednit, že v tomto případě řešeném osmým senátem Nejvyššího správního soudu nebyly výpovědi policistů podány zcela určitě a obsahem spisu byly fotografie vozidla, z nichž bylo patrné, že prostor vozidla u řidiče není natolik zřetelně viditelný, aby bylo možno bez pochyb spatřit případné držení hovorového zařízení řidičem. S ohledem na konkrétní okolnosti případu tak Nejvyšší správní soud dospěl v dané věci k závěru, že provedené důkazy nestačily k závěru o spáchání přestupku. Tyto závěry však nejsou bez dalšího aplikovatelné i na nyní projednávaný případ.

Ačkoli žalobce namítá, že na základě svědeckých výpovědí policistů nelze uzavřít, že se skutek skutečně stal, soud naproti tomu neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Tvrzení, že policisté na počátku výslechu vypovídali neurčitě a až následně své výpovědi své závěry obhajovali, soud nepřisvědčil. Jak z výpovědi svědka B., tak z výpovědi svědkyně Č. naopak vyplývá, že oba svědkové již na počátku výslechu s určitostí vypověděli, že žalobce držel v ruce mobilní telefon (svědek B. v samém úvodu výslechu vypověděl, že „....

když kolegyně Č. vjížděla na kruhový objezd, tak jsem si všiml, že z pravé strany z ulice Romana Havelky přijíždí vozidlo černé barvy zn. AUDI. Když jsem se podíval do vozidla, tak jsem viděl, že řidič drží pravou ruku u svého pravého ucha a vypadalo to, že řidič jakože telefonuje. Na řidiče jsem se zaměřil a všiml jsem si, že řidič za jízdy opravdu drží telefon, bylo vidět, že artikuluje ústy a já jsem zcela jasně viděl mobilní telefon v ruce řidiče.“, svědkyně vypověděla: „Viděli jsme, že řidič vozidla držel v pravé ruce telefonní přístroj“ a na následnou otázku zmocněnkyně žalobce, kdo z nich viděl, že řidič telefonoval, odpověděla: „Viděli jsme to s kolegou současně. Ve vozidle jsem viděla řidiče, jak v pravé ruce drží telefonní přístroj, do kterého hovořil. Bylo vidět, jak artikuloval.“

Soud považuje za rozhodné, že výpovědi policistů se navzájem shodují v tom, že při jízdě po kruhovém objezdu zahlédli, jak řidič vozidla přijíždějícího ke kruhovému objezdu z pravé strany z ulice Romana Havelky (žalobce) držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon a současně přitom zřetelně artikuloval ústy. Oba svědci vyloučili, že by žalobce držel v ruce jiný předmět než právě mobilní telefon a shodli se rovněž v tom, že do vozidla bylo přes mírné tónování skel dobře vidět. Výpovědi policistů tedy soud považuje za vzájemně souladné, konzistentní a nevykazující žádné logické rozpory. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná „nepřiměřená míra horlivosti“, jako byla shledána například ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 83/2010.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde nebyla shledána žádná okolnost vedoucí k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů. Ostatně žalobce toto ani netvrdil.

Věrohodnost a konzistentnost výpovědí policistů podle zdejšího soudu nemůže být snížena ani jejich tvrzením ohledně vzdálenosti, ze které jednání žalobce pozorovali. Soud považuje stejně jako žalobce za pravděpodobnější, že vzdálenost mezi oběma vozidly byla větší než tvrzené 2 - 3 metry, jelikož kdyby bylo vozidlo Policie již přiblíženo na takto malou vzdálenost, je stěží představitelné, že by žalobce vjížděl na kruhový objezd a nedal přednost policejnímu vozidlu jakožto vozidlu již po kruhovém

objezdu jedoucím. Přesto však nemá soud o viditelnosti policistů do vozidla žalobce pochybnost, jelikož jednak se vozidlo žalobce nacházelo v čelním a bočním postavení k nim a jednak chování žalobce ve vozidle bylo policisty popsáno zcela shodně s tím, jak své chování popsal sám žalobce (žalobce nepopřel, že by neartikuloval ústy, ani že by v pravé ruce u pravého ucha držel předmět, jediný rozdíl ve výpovědích byl v tom, jaký předmět držel žalobce v ruce).

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že žalobce za jízdy hovorové zařízení nedržel. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek (ačkoli žalobce neměl v době spáchání přestupku žádný bod v bodovém hodnocení řidičů), není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. To stejné potom platí i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti. Z téhož důvodu tedy soud nepovažuje za objektivní ani výpověď svědkyně V., jakožto dcery žalobce, i kdyby se soud přiklonil k závěru, že tato osoba byla skutečně předmětné silniční kontrole přítomna. K obdobným závěrům ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, dostupném na www.nssoud.cz.

Hodnota skutkové verze předestřené žalobcem je oslabena také tím, že žalobce se o existenci uváděných skutečností rozpomněl až při ústním jednání více než 4 měsíce po provedené silniční kontrole, zatímco na místě se ke spáchanému přestupku vůbec nevyjádřil. Soud by stejně jako žalovaný považoval za zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek nespáchal, již na místě uvedl, že v ruce nedržel mobilní telefon, ale sluneční brýle, a že mu tyto skutečnosti může v budoucnu dosvědčit jeho dcera sedící ve vozidle. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42, dostupném na www.nssoud.cz).

V neposlední řadě nelze přehlédnout, že verze skutkového stavu uvedená policisty je nepochybně pravděpodobnější než verze předestřená žalobcem. Zatímco držení mobilního telefonu u pravého ucha a artikulace ústy představuje jednání snadno představitelné a přes jeho nezákonnost u řidičů i jednání relativně časté, držení slunečních brýlí u pravého ucha po takovou dobu a v takové poloze, aby bylo možné toto jednání zaměnit s držením mobilního telefonu při telefonování, navíc v kombinaci s artikulací ústy, považuje soud na velmi nepravděpodobné, až absurdní. I kdyby totiž žalobce skutečně před vjezdem na kruhový objezd vytahoval sluneční brýle z přihrádky umístěné v blízkosti zpětného zrcátka, buď by si tyto brýle nasadil ihned za uši, nebo by je držel v ruce v jiné poloze než u ucha, která je pro držení brýlí zcela nepřirozená.

Soud má tedy stejně jako správní orgány za to, že jednoznačně hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů než verze předestřená žalobcem, že nedržel v ruce mobilní telefon, ale sluneční brýle.

K žalobcem navrhovanému důkazu rekonstrukcí na místě samém soud uvádí, že přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu patří k těm typům přestupků, jejichž spáchání lze často zjistit pouze vnímáním a pozorováním policistů, případně svědků. V rozsudku ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012-44, dostupném na www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud k provádění rekonstrukce na místě samém či vyšetřovacího pokusu v případě prokázání přestupkového jednání uvedl, že „*tyto důkazní prostředky jsou s ohledem na náročnost jejich provedení pouze subsidiárním procesním nástrojem, který má být používán jen tehdy, jestliže jiné důkazy provedené v řízení nepostačují k objasnění věci (viz Šámal, P. et al. Trestní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 936 a 941 nebo Musil, J., Kratochvíl, V., Šámal, P. et al. Kurs trestního práva. Trestní právo procesní. 3. přepracované a doplněné vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 468 a 470).*“ Pokud chtěl žalobce provedením rekonstrukce na místě prokázat, že policisté nemohli s ohledem na vzdálenost do vozidla zřetelně vidět, soud uvádí, že ani provedená rekonstrukce na místě by nemohla k objasnění situace ohledně viditelnosti policistů do vozidla žalobce přispět, a to zejména proto, že nelze zopakovat identické místní podmínky spočívající ve stejné světelnosti, počasí, přesné vzdálenosti vozidel, jejich rychlostech apod. O tom, že policisté do vozidla vidět mohli, navíc, jak je uvedeno výše (s ohledem na postavení vozidel a s ohledem na shodnost výpovědí policistů s výpovědí žalobce ohledně jednání žalobce), správní orgány ani soud nemají pochybnosti. Provádění rekonstrukce na místě by proto soud považoval za této situace za zcela nadbytečné.

Konečně soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že žalovaný označil svědeckou výpověď svědkyně Vondráčkové nedůvodně za nevěrohodnou. Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by správní orgán označil výpověď této svědkyně za nevěrohodnou z důvodu jejího obsahu, ale především s ohledem na jednání samotného žalobce, který na místě policistům nesdělil, že si nasazoval brýle a že mu to může dosvědčit jeho dcera, ačkoli by toto jednání bylo logickou reakcí, pokud by žalobce daný přestupek nespáchal, a s ohledem na rozpor s ostatními provedenými důkazy. Rovněž tvrzení o tom, že svědkyně nezasáhla do konverzace žalobce s policisty, z odůvodnění rozhodnutí vůbec nevyplývá.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dle jeho názoru v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce během řízení vozidla. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Mimo výpovědi žalobce a jeho dcery nejsou k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich v podstatných rysech shodné a dostatečně určité výpovědi. Naopak skutečnost, že žalobce tvrzené skutečnosti neuvedl na místě přestupku, ale až s několikaměsíčním časovým odstupem oslabuje věrohodnost výpovědi jak jeho, tak jeho dcery. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které

jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak těžko dokumentovatelných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně